

Hellen Rinell
637 Shinsaike
H I M E J I.
Japan.

Nr 163.

Göteborg nyårsafton 1962.

Älskade min lillasyster!

Så går vi då om några timmar in i ett nytt år. Och man kan ju inte undgå att fundera över hur det ska komma att se ut och vad som skall hända. Men längre kommer man ju inte än att man överläter det allt åt Herren.

Dagen efter den då jag skickade ditt senaste brev kom kr. 100:- från L.M.F. På anvisningen hade Magda skrivit en hälsning och meddelade dessutom att dom fått "Japan-nyheter i dag". Jag har sedan skrivit några rader på ett nyårskort och tackat för pengarna och för all generositet om personliga omsorg om medarbetarna på missionsfältet. Då jag satte in dessa 100:- åkte också kr. 10:- in, som är min lilla julklapp, som du själv ordnar, då du inte behöver några fler trosor!!! Den 22 ds kom B-M:s 100:- kr., som också placerades i banken. På bok nr A 629035 finns f. n. kr. 3.739:88 och på nr A 433.089 kr. 1.090:51 vilket tillsammans utgör kr. 4.830:39. Efter nyår tillkommer ju räntorna.

Hilma Johnson, en av våra äldste, håller nog på att bryta upp från denna tillvaro. Hon är mycket svag. Under 1963 skulle hon bli 90 år. Minns du henne? I fredags var jag hos henne i 15 min. och det var nog så mycket hon rådde med. I dag ska jag ha min 4:de lutfiskmiddag, de två av stuvning. Fisken har jag fått av Helga, som varje jul lutar en eller ett par fiskar och delar ut bland vänner. Något förtär hon väl själv förstås. Hemskt gott var det i alla fall.

Vi for alltså till Borås julaftons morron och hem annandagens em. Olle och flickorna mötte i B. Vi har ju haft ett julväder utan like. Du skulle sett granskogen utefter Borås-banan med dessa snötyngda granar. Och allting är nog likadant ännu. Även här i Gbg. När vi var hos Aina och Olle första gången bodde dom i 1 rum och kokvrå. Men vad roligt vi hade då. Lisa och David var också med den gången. Vi fick låna bortresta vänners lägenhet på nätterna, men vi var dock 7 vuxna människor, som tillbringade dagarna i rum och kokvrå. Sedan har ju ungarna tillkommit och nu är det ju dom som gör julen. Dom är för trevliga. Den lilla är knepig för två minuter. Hon har inte haft/så lätt för att skilja på Ebba och Ludde. Dels så träffas dom ju inte så ofta och så säger man alltid Ebba o Ludde. Så skulle dom då pröva Kerstin på den punkten. Vem är Ebba? Vem är Ludde? Inget svar trots flera frågor. Ämnet måste lämnas. Lite senare sa hon: Ebba gå ut! Ebba begrep då ingenting och gjorde inget åt saken. Om någon stund sa Kerstin: Ludde kom hit! Vilket Ludde gjorde. Då hade hon klarhet och visste sedan vem som var vem. Då begrep vi ju sammanhanget. Men inte med en min röjde ungen sin segerglädje. Från vår ankomst var alla julklapparna placerade under granen. Och det blev ju långsamt för barna att gå där och titta på dessa patetet medan vi ordande och åt middag och gjorde div. annat. Så läste Olle julevangeliet och bad till Gud. Under läsningen vände Kerstin sej till Ebba och frågade: Hur mycket är klockan? Dom som hörde vad hon sa höll ju på att krevera, eftersom hon inte förstär sej på klockan. Men påfrestningen var för stor. Av flickorna fick hon en stor docka, typ baby. Hon har ju förut bara fått leka med Evas gamla dockor, så detta var ju så förfärligt roligt. Så stod hon där nästan följande dag, tror jag, och ordade med dockan. Då sa Ebba till henne: Om du träffar en liten flicka som inte har någon docka, ska du inte ge henne din docka då? Nej. Varför de då? Alla barn har dockor! Ock det kan man väl nästan säga, då det gäller detta land, där dom flesta har allt. Det är Ainas blixtnabba uppfattning och klara tankar, som hon har fått del av, säger Olle. Eva är också så trevligt men hon tänker lite saktare. Hon är mer Olles typ. Vad nu den tredje ska bli för typ? Flickorna rynkar på näsan åt att få en stor. Dom vill ha en syster, "för pojkar ä så elaka!" Det är väl bara så att pojkarna inte vill lyda dessa små töser!?

Jag vet inte om jag talat om att Aina i dag slutar sin plats för att bli hemmamamma. Inte bara den närmaste tiden utan dom tänker sej nog några år framåt. Om hon nu någon gång ska gå tillbaka till bortajobb. Och det är säkert mycket lyckligt inte bara för barna utan också för föräldrarna.

Den 1 januari 1963. I dag mellan kl. 11 och 15.45 hade församlingen sitt årsmöte. Och nu har jag ätit middag bestående av potatis och inkokt makrillfrån en konservask, som jag fick i julklapp av Olles. Så drack jag kaffe och har dessutom hört predikan från Stockholms Filadelfia, där Willis Säwe förkunnade på pingströrelsevis. Och en annan av deras pastorer hade ett tillägg i samma stil. Gunnar Dahmén förkunnar i Röster i Radio TV att Filadelfiaförsamlingen vid grundandet hade 29 medlemmar och i dag har den 6.595, som helt eller delvis underhåller 45 missionärer i sjutton länder. Ack ja! Tog inte Petrus med sej hela Stockholms 7:de Baptistförsamling, då han gick?

Vårt årsmöte var intressant och bra. En mycket god stämning rådde. Alla, som kunde, var villiga att fortsätta med det jobb dom haft eller åtagit sej nya. I söndags var jag i kyrkan som vanligt. Och därifrån gick jag till Alma Gustafsson på Vegagatan och drack körkaffe. Hon är mycket klen men stiger upp och lagar sin mat även om hon inte är så pigg på mat. Grannar hjälper henne med att köpa hem vad hon behöver. Om jag kommer dit på vardag så går jag gärna några

ärenden åt henne. Både står alltid öppen och hon ligger och sitter om vartannat och är mycket trött. I mitten av dec. hämtade jag hennes pension. Hon fick också ett bidrag från någon kassa för gamla tjänstgörare. Och när jag kom så sa hon: Är där inte en 50-lapp bland pengarna? Jo. Vill du ta det till veckooffer. Jag ville. Någon gång i sept., tror jag det var, bad hon mej ta med hennes veckooffer. Hon var då ganska kry, men sa att hon inte varit i kyrkan på 2½ mån. Hon hoppade upp på en stol och tog ner en stor pappkartong, i vilken hon samlat sina veckooffer under tiden. 115 kr. plockade hon upp men sa att jag kunde ju ta de 100:- så länge. Man känner sej rätt enkel i såna sammanhang. Åkesson var hos Alma här om dan och han erbjöd sej att gå några ärenden åt henne om det var något hon ville ha. Hon ansåg att det inte behövdes men blev så gripen och tacksam att han erbjudit sej. Har du fått något besked från Dodo om att skrivbordsuppsatsen kommit fram? Du ska inte ålägga dom att skriva hit, men om, mot förmodan, den inte nått dom, så måste jag reklamera på posten. Du kanske fått besked utan att nämna det? Så ska ni väl ha de innerligaste hälsningar ätte

Dirlepa